

Sygn. akt VIII Ca 469/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodnicząca SSO Małgorzata Kończal (spr.),

Sędziowie SO Jadwiga Siedlaczek, SO Marek Lewandowski

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2013 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Banku (...) w T.

przeciwko W. S. i M. S.

o zapłatę

na skutek skargi pozwanych o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 30 września 2009 r.

sygn. akt VIII Ca 332/09

postanawia: odrzucić skargę.

UZASADNIENIE

W. S. i M. S. domagali się wznowienia postępowanie zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 30 września 2009r., sygn. akt VIII Ca 332/09 oddalającego apelację pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 29 września 2008r. zasądającego solidarnie od pozwanych na rzecz powodowego banku kwotę 59.861,20zł wraz z ustawowymi odsetkami szczegółowo określonymi w wyroku oraz kosztami procesu . Jako podstawę skargi wskazali art. 403 § 1 k.p.c., powołując się na „spreparowanie” umów, na których oparł się Sąd rozpoznający sprawę, a mianowicie:

1. umowę z dnia 23 kwietnia 1991 r. ,
2. aneks do umowy kredytowej z dnia 30 grudnia 1993 r. ,
3. aneks z dnia 28 grudnia 1994 r.

Według skarżących, już w czasie procesu kwestionowali autentyczność dokumentów i wnosili o oddalenie powództwa. Na dokumentach: umowie i aneksach widnieją inne podpisy, ale wówczas nie posiadali materiału dowodowego w sprawie spreparowania przez pozwanego umów. Z treści skargi wynika, że skarżący dowiedzieli się o spreparowaniu umowy i pozostałych dokumentów w postępowaniu sądowym dotyczącym ustalenia, że pozwany zawarł z powodem ugodę ustną, która ustalała rozwiązanie kwestii kredytu z protokołu przesłuchania świadka J. J. w sprawie IC 228/12, który to protokół został okazany w lipcu 2013r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Skargę o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Termin do złożenia skargi wynosi więc co do zasady 3 miesiące od chwili, w której strona uzyskała wiedzę o podstawie restytucyjnej.

Jak wynika z treści skargi, skarżący dowiedzieli się o „spreparowaniu” umowy i pozostałych dokumentów w postępowaniu sądowym dotyczącym ustalenia, że pozwany zawarł z powodem ugodę ustną, która ustalała rozwiązanie kwestii kredytu z protokołu przesłuchania świadka J. J. w sprawie IC 228/12, który to protokół został im okazany przez pełnomocnika w lipcu 2013r.” Z protokołu rozprawy z dnia 22 lutego 2013r., kiedy to był przesłuchiwany świadek J. J., w sprawie o sygn. IC 228/12 Sądu Rejonowego w Chełmnie wynika jednak, że w rozprawie tej brał udział skarżący W. S. wraz z pełnomocnikiem. Skarżący więc już wówczas znał treść zeznań złożonych przez świadka J. J.. Trudno więc uznać, że dopiero z okazanego w lipcu 2013r. protokołu rozprawy dowiedział się o „spreparowaniu dokumentów”. Trudno też uznać, aby skarżąca M. S. nie została poinformowana przez męża, czy też swojego pełnomocnika o tak istotnej okoliczności jak sfalszowanie umów kredytowych zwłaszcza, że skarżący są nadal małżeństwem, mieszkają razem, wspólnie występują w procesach.

W tych okolicznościach, zdaniem Sądu Okręgowego, skarga o wznowienie postępowania została złożona z naruszeniem trzymiesięcznego terminu określonego w art. 407 § 1 k.p.c.

Gdyby nawet uznać, że skarga została złożona z zachowaniem powyższego terminu, to i tak podlegała ona odrzuceniu. Skarga o wznowienie postępowania stanowi bowiem środek procesowy o wyjątkowym charakterze, a jej podstawą mogą być jedynie okoliczności ściśle wymienione w art. 400-404 k.p.c. Dla skuteczności skargi nie jest wystarczające samo stwierdzenie skarżącego o tym, że zachodzi podstawa wznowienia; musi ona istnieć w rzeczywistości a nie jedynie w subiektywnym przeświadczeniu strony. Wymóg oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia nie jest spełniony, jeżeli okoliczności, które miałyby uzasadniać ustawową podstawę, w istocie tej podstawy nie wypełniają (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2004 r. IV CZ 29/04, Lex nr 560609, i z dnia 31 marca 2004 r., III CZ 13/04, Lex nr 560579). Sąd badający dopuszczalność skargi o wznowienie postępowania ma zatem obowiązek badać, czy powołana przez stronę podstawa wznowienia faktycznie występuje.

Skarżący jako podstawę skargi powołują art. 403 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem można żądać wznowienia na tej podstawie, że wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym albo na skazującym wyroku karnym następnie uchylonym. W hipotezie tego przepisu ujęte są dwie sytuacje. W pierwszej chodzi o oparcie wyroku na dokumencie podrobionym lub przerobionym. W drugiej zaś sytuacji chodzi o oparcie wyroku na skazującym wyroku karnym następnie uchylonym - po prawomocnym zakończeniu sprawy.

Na gruncie niniejszej sprawy skarżący zmierzają do wykazania, że zaskarżony wyrok został oparty na podrobionych czy przerobionych dokumentach w postaci umowy kredytowej i aneksów do tej umowy. O podrobieniu czy też przerobieniu dokumentów mają zaś świadczyć zeznania świadka J. J., który był poręczycielem umowy kredytowej, podpisywał również aneksy do umowy. Skarżący nie przedstawili poza powyższymi zeznaniami żadnego innego dowodu na podrobienie czy przerobienie dokumentów, których sfalszowanie podnoszą. Zeznania świadka podlegają zaś ocenie Sądu i nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do uznania przerobienia dokumentów. W poprzednim postępowaniu skarżący kwestionowali umowę kredytową, skarżąca M. S. twierdziła, że nie była kredytobiorcą. Sąd Najwyższy w niepublikowanym wyroku z dnia 16 maja 2007 r., w sprawie III CSK 56/07 stwierdził, że nie można żądać wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 1 k.p.c., gdy zarzut fałszu dokumentu był zgłoszony w dotychczasowym postępowaniu i został przez sąd uznany za niezasadny. Natomiast w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 lipca 2010 r. w sprawie V CSK 28/10 Sąd Najwyższy uznał, że oparcie skargi o wznowienie postępowania na

podstawie z art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. nie wymaga wprawdzie ustalenia podrobienia lub przerobienia dokumentu w sposób określony w art. 404 k.p.c., nie jest potrzebne zatem wykazanie, że czyn ten został ustalony w prawomocnym wyroku skazującym za przestępstwo określone w art. 270 § 1 k.k., konieczne jest jednak wykazanie, że właśnie takiego dokumentu powód w sprawie użył i że na jego podstawie został wydany wyrok. Skarżący nie wykazali jednak, aby dokumenty, na których był oparty zaskarżony skargą o wznowienie postępowania wyrok zostały rzeczywiście podrobione czy przerobione. W tej sytuacji należało uznać, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

W myśl art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisane terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia.

Uznając, że skarga była spóźniona a nadto nie jest oparta na ustawowej podstawie, na mocy art. 410 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy postanowił jak w sentencji.